

més complicats actes sexuals, que s'intenten justificar a través de rebuscades i nebuloses teories i filosofies que a tots ens fan venir el somriure a la boca. Però no són divertides i ni tant sols entretenen, ja que hom s'enfarfega de strep-tease i d'arguments sense una intel·ligència conductora. Quan la cosa comença ja sabem que acabarà en un cant al masoquisme, i és té la sensació d'haver perdut la nit.

En canvi, em permeto aconsellar-vos una de broma: «Sense problemes», que encara que un xic retallada, ens la faran per aquí un dia d'aquests...

En tornar a l'hotel, una tarda, em vaig trobar al Boulevard Montmartre amb una manifestació presidida per la bandera republicana espanyola i protegida pels gendarmes francesos. La cosa es reduïa a exhibir pancartes amb les inscripcions que us podeu imaginar, però no va passar d'aquí.

Vull aclarir això perquè en l'altra manifestació on es varen assaltar 128 botigues dels Camps Eliseus, amb multitud de vidres trencats, joieries robades, corredisses i detinguts, jo ja no era a París i per tant mal podia veure-la, i ja he dit que no parlo mai del que no veig.

Indiscutiblement, el més original del viatge va ésser el retorn.

Ja estàvem instal·lats dintre del «Talgo» de tornada, a les 19'45, a l'estació d'Austerlitz de París. Tot estava tranquil i normal.

De prompte, del fons de les andanes, i com un tro, sorgiren 130 joves ciutadans furibunds que es llençaren contra el comboi cridant desafortadament.

Ens vàrem tancar dintre els vagons i tinc que dir-vos, sense vergonya, que em vaig encomanar a Déu perquè allò podia acabar tan malament com volgueu.

D'una manera absolutament planificada per una persona dirigent, els xicotets es repartiren a tot el llarg del tren, pels costats, per damunt i per sota dels vagons. Mai van ensopegar l'un amb l'altre i en poca estona el tren va quedar ple de literatura política en tres colors. Algunes plataformes van quedar també perdudes. Els tubs de frenatge van ésser tallats. La màquina diesel del tren, tot i ésser francesa, tampoc es va lliurar de les inspiracions líriques.

Aquestes ja us les podeu imaginar. La que ens va sorprendre profundament és una que hem captat després amb la càmera i el flash, i que suposa que el senyor Giscard d'Estaing era còmplice de les coses que aleshores passaven a Espanya. Els galifardeus van marxar quan van voler. L'estació tornà a quedar deserta. Un ciutadà ja grandet, que va contemplar tot el procés, va dir-me que eren 130 aproximadament. Aquesta xifra no l'he poguda comprovar, però penso que el nombre exacte no és important. Vaig fer quatre fotos que penso que són úniques. Però no es publicaran.

Una hora després va arribar la policia. No un. En vin-

gueren almenys una cinquantena. Caminaven serenament, autoritaris, i es repartiren per tota l'estació. El maitre del cotxe-restaurant ens va dir si ens havia quedat gana després de tot allò. Que ell tenia el sopar a punt...

Vam anar al menjador. Ningú va menjar gaire. Penso que un volia animar a l'altre, però la processó ens anava per dintre a tots.

Mentre estàvem a taula va entrar un senyor alt, de paisà i de negre, amb un barret encasquetat que mai es va treure i ens va dir, en francès més o menys:

—No tingueu por. L'estació està guardada per la gendarmeria. Però com que és evident que en aquest tren no hi podeu marxar, us en posarem un d'especial, de «couchettes», que us retornarà al vostre país.

Així va ésser, i quatre hores més tard del compte, sortíem malhumorats i enutjats en unes dures couchettes, fent la travessa de França més fantasmagòrica que he viscut.

Les locomotores eren canviades en estacions d'última categoria i gairebé en descampat. Per Limoges, Toulouse i Carcassonne passàrem com una exhalació.

En arribar a Port-Bou havíem recuperat dues hores de les quatre que portàvem de retard.

A la duana espanyola, un senyor petit, de paisà, féu un signe als duaners i les nostres maletes passaren de llarg vers un tren tramvia, també especial, que ens esperava i que ens deixà sense altra novetat a Barcelona. Discretes compensacions...

Aquesta és la història del nostre «Pont de París» en les festes de la Mercè.

El meu miocardi, des d'aleshores em fa el ruc, i la meva segona nora va deixar a Austerlitz el que podia haver sigut el meu quart net. Però suposo que per a la gran màquina política això són detalls sense importància.

Totes les idees, en el seu origen, són gairebé perfectes. Són els homes que, en adoptar-les embastardint-les de gasiveria, enveja i violència, fan de qualsevol partit una cosa repulsiva.

No; no sóc comunista ni feixista, ni socialista ni demòcrata, ni de dreta ni d'esquerra. No; no sóc res. «Sóc una veu que clama en el desert»... Sóc un home que cerca amics sincers, amb bona voluntat i bones obres, i d'això encara en queden alguns —pocs ja— dintre i fora de tots els partits polítics de tot el món.

El que no puc acceptar és que, sense cap avís, uns senyors puguin assaltar violentament un tren, ocupat per persones alienes a qualsevol qüestió política, i els hi clavin un ensurt de mort en nom de no se quina justícia social, i en una república on la democràcia és la seva pròpia bandera nacional.

Dr. Eduard Padrós de Palacios

PERRUQUERIA DE SENYORES

M.ª Dolors Massagué

Carrer Verge del Remei, s/n. - Bloc A, 1.ª 2.ª

SANTA EULÀLIA DE RONSANA

Taller electromecánico Bobinaje de motores

Cargas de batería Instalación del automóvil

Reparación general de lavadoras

Juan Vilaró

Frente La Sala SANTA EULALIA DE RONSANA